

— Е, — усмихна се майсторъ Слави. — Да рече да тръгне само невѣстата. Менцитѣ отъ мене ги искай.

И двамата майстори тръгнаха надолу. Синъ имаше майсторъ Слави, а дъщеря майсторъ Сави. Сватба гласѣха да дигатъ. Следъ майсторитѣ се разотидоха и калфитѣ.

Тогава дветѣ чирачета на старитѣ майстори, Карчо и Кирчо, разтрѣбиха и изметоха казанджийницитѣ. Като си свършиха работата, Кирчо дойде при Карча. Дватама седнаха на пейката предъ работилницата на майсторъ Сави.

— И азъ помагахъ днесъ за камбаната, — подвзе Карчо. — Бѣхъ на духалото.

— А какъвъ саханъ ковахме днесъ! — рече Кирчо.

— Какъвъ? — попита Карчо.

— Ей такъвъ! — описа единъ кржгъ около си Кирчо.

— Ще го носятъ хи-и въ друга земя. . .

— Пъкъ нашата камбана като дойдатъ да я взематъ, четири бивола ще я мъкнатъ! — изпжчи се Карчо.

— Охо! — не повѣрва Кирчо.

— Какво? Не вѣрвашъ ли? — зачуди се Карчо. — Нека се върне майсторъ Слави — попитай го. И азъ като стана майсторъ, такива и по-голѣми камбани ще лѣя. . .

— За кжде? — впери очи Кирчо въ Карча.

Карчо наведе глава, замисли се и почна:

— Да видишъ ти какви камбани ще се науча азъ да лѣя. . . И голѣми, и малки — всѣкакви. Прави се нѣкжде въ нѣкой голѣмъ градъ черква. По-голѣма отъ нея нѣма на свѣта. Питатъ, разпитватъ, кой да лѣе камбаната. Научатъ се — има майсторъ Сави. Дойдатъ, молятъ го: „Хайде, майсторъ Саве, излѣй камбаната“. А Майсторъ Сави остарѣлъ много, не може. Ще рече: „Не мога, остарѣхъ. Търсете майсторъ Карча. Азъ съмъ го училъ. Той може.“ И дойдатъ при мене, молятъ се: „Хайде майсторъ Карчо, излѣй камбаната.“ Ехъ, че като почна. . .

Карчо вдигна глава, впери очи въ Кирчо и добави:

— Ще видишъ ти. . . Такава камбана — по цѣлата земя да се слуша! . . . — Кирчо мълчеше.

— Какво, не вѣрвашъ ли? — попита Карчо.

— Вѣрвамъ. . . И азъ си мисля едно нѣщо ама неща още да го кажа. . .

Дватама съседни опрѣха главитѣ си и потънаха въ сладка, хубава омая.